

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-08187/18-17

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a podle § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodla dne 6. března 2019 podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad pana XXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-08187/18-12 ze dne 22. ledna 2019, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) rozhodnutím čj. UOOU-08187/18-4 ze dne 27. září 2018 odmítl podle § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žádost o poskytnutí informace podanou panem XXXXX (dále jen „žadatel“). Žadatel se svou žádostí ze dne 14. srpna 2018 domáhal poskytnutí informace, kolik z doposud oznámených pověřenců osobních údajů plní tuto funkci současně u deseti a více správců či zpracovatelů. Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že touto informací nedisponuje a není ani jeho povinností jí disponovat, neboť vedením evidence podle kritéria pověřence by překročil účel zpracování daný čl. 37 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení“), a proto požadovanou informaci nelze ani vytvořit.

Na základě rozkladu žadatele však bylo vydáno rozhodnutí čj. UOOU-08187/18-10 ze dne 18. prosince 2018, jímž byla věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Odvolací orgán totiž odmítl názor správního orgánu prvního stupně, podle něhož by předmětná informace neměla náležet do působnosti Úřadu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Správnímu orgánu prvního stupně pak bylo uloženo zvážit, zda předmětná oznámení poskytují dostatečný podklad pro mechanické sestavení požadované informace a následně ve věci nově rozhodnout.

Nově vydané rozhodnutí čj. UOOU-08187/18-12 ze dne 22. ledna 2019 (dále jen „rozhodnutí“) však uvedenou žádost opět odmítlo, a to s tím, že povaha informací sdělovaných Úřadu podle čl. 37 odst. 7 obecného nařízení neumožňuje dostatečně identifikovat (rozlišit) jednotlivé

fyzické osoby, které působí u jednotlivých správců a zpracovatelů, a tedy mechanickým vyhledáním žadateli poskytnout přesnou informaci.

Proti rozhodnutí se však žadatel ohradil řádným rozkladem. V něm zopakoval, že Úřad disponuje přehledem správců a zpracovatelů, kteří splnili povinnost dle čl. 37 odst. 7 obecného nařízení, a dále i kontaktními údaji pověřenců. Přitom jsou jednotlivá sdělení nepochybně vedena v automatizovaném informačním systému, z něhož je možno exportovat datové sestavy, na jejichž základě je možno komparovat, zda se některé z údajů částečně či zcela překrývají. Přinejmenším u některých správců nebo zpracovatelů bude zřejmé, že roli pověřence zastává tatáž osoba. Výsledkem takového postupu tedy může být informace, že přinejmenším určitý počet pověřenců vykonává svoji činnost u více než deseti správců/zpracovatelů, a to případně s tím, že přesné číslo nelze s ohledem na omezený rozsah vstupních informací zjistit. Tímto postupem by Úřad poskytl maximum možných informací, čímž by zachoval smysl práva na informace dle zákona č. 106/1999 Sb. Navíc, pokud by žadatel, podle jeho názoru, položil svůj dotaz jiným způsobem, tj. kolik správců a zpracovatelů oznámilo Úřadu kontaktní údaje na pověřence, které se ve více než deseti případech shodují s kontaktními údaji oznámenými jinými správci či zpracovateli, tak by argumentace Úřadu neobstála.

V této souvislosti žadatel připomenul judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že po povinném subjektu nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, je ale nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti vedly k závěru, že požadované informace nemá. Takto ale Úřad podle názoru žadatele nepostupoval a ten tudíž požaduje rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně s tím, že je povinen požadované informace poskytnout alespoň v možné míře.

Zároveň připomenul, že se Úřad má stát orgánem příslušným vést přezkumné řízení, resp. činit opatření proti nečinnosti ve věcech práva na informace, a přitom v tomto případě volí strategii, která vede k odmítnutí žádosti v jejím celku, a to co nejjednodušším způsobem.

Odvolací orgán přezkoumal rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, zejména se zabýval argumentací účastníka řízení.

Odvolací orgán především v souvislosti s tímto případem pokládá za irelevantní skutečnost, že se Úřad má stát orgánem příslušným vést přezkumné řízení, resp. činit opatření proti nečinnosti ve věcech práva na informace. Navíc v rámci výkonu této pravomoci Úřad nebude oprávněn jednostranně prosazovat, aby bylo vyhověno jakémukoli požadavku na poskytnutí informací.

Dále odvolací orgán připomíná, že za primární povinnost podle čl. 37 odst. 7 obecného nařízení je nutno považovat povinnost správce/zpracovatele zveřejnit kontaktní údaje pověřence. Oznamovací povinnost vůči dozorovému orgánu lze označit za spíše podružnou a nadto není určeno, jakou formou musí správci/zpracovatelé činit oznámení, ani v jaké konkrétní podobě je Úřad má evidovat. Možná je forma např. prostřednictvím datových schránek, emailu či klasickou poštou. Tato ohlášení jsou evidována v systému spisové služby, jako jakékoli jiné podání, přičemž následně lze správce či zpracovatele v případě potřeby vyhledat dle jeho názvu v kolonce vyhledávání dle odesílatele, případně dle věci. Žadatel však mylně vychází z představy, že Úřad disponuje automatizovaným systémem umožňujícím výstupy na základě

zadání jména, příjmení nebo kontaktu na pověřence, případně označení správce či zpracovatele, u kterého působí.

Žadatelem zmiňované datové sestavy tedy nelze automatizovaně vytvářet, přičemž je nutno zdůraznit, že toto, ostatně ani jakékoli generování výstupů týkajících se pověřenců, není účelem předvídaným čl. 37 odst. 7 obecného nařízení. Úřad tak ani nemá žádnou povinnost disponovat informačním systémem, jehož existenci předpokládá žadatel. Z hlediska působnosti Úřadu je smyslem posledně připomenutého ustanovení výhradně rychlá a snadná kontaktovatelnost pověřence ve vztahu ke konkrétnímu správci, resp. zpracovateli. V žádném případě jím není dosažení odlišitelnosti jednotlivých pověřenců, přičemž toto kritérium je základním, ovšem nenaplněným předpokladem pro vyhovění žádosti. Nutno totiž připomenout, že žadatel se od počátku jednoznačně domáhal poskytnutí informace, kolik pověřenců působí u deseti a více správců či zpracovatelů. Požadavku, jak byl vysloven, tedy vyhovět nelze.

Odvolací orgán však zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 257/2017 ze dne 28. listopadu 2018, podle něhož, je-li zřejmé, že povinný subjekt nemá požadovanou informaci k dispozici, ale má informaci obdobnou té, kterou žadatel požaduje, a která by zjevně mohla sloužit ke splnění cíle podané žádosti, má povinnost mu to sdělit, aby žadatel případně mohl svoji žádost modifikovat. V této souvislosti pak odvolací orgán konstatuje, že pokud by dotaz byl přeformulován jako dotaz na kontaktní údaje pověřence, které se v deseti a více případech shodují s kontaktními údaji oznámenými jinými správci či zpracovateli nebo na dotaz, ohledně přibližného počtu pověřenců, kteří vykonávají svoji činnost u více než deseti správců/zpracovatelů s tím, že přesné číslo nelze s ohledem na omezený rozsah vstupních informací zjistit, bylo by třeba uznat, že takovéto žádosti by bylo možno rozsáhlým manuálním zpracováním vyhovět.

Pro případ nově formulované žádosti, jak je uvedeno výše, by ovšem bylo zjevně důvodné vyžadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací dle § 17 odst. 1 věta druhá zákona č. 106/1999 Sb.

Na základě všech výše uvedených skutečností proto rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 6. března 2019

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková